

*Vítej, vítej, svátku vánoční,
naděj budí slunovrat roční,
slunce sálá novou zář,
vznáší výše jasnou tvář,
delší dni nám radost slibují.*

*Vítej, vítej nám, dni vánoční,
jenž přemohl krátký den roční,
slunko mrazy zapudí,
skvostnou zeleň probudí,
plodnou sílu země znovu dá.*

*Vítej, králi znovu zrozený,
vítej život nově vzbuzený!
Slunce zplodí pak i květ,
okráší nám celý svět,
oblaží nás svým žehnáním.*

*Vítej, dárce všeho života,
před nímž prchá noční temnota,
dáváš plody, ovoce,
chléb rok každý po roce,
aby nekles hlady živočich.*

*Vítej, vítej, Slunce vánoční,
na svou novou dráhu výroční!*

Zdravíme tě písni svou
veselou a radostnou.
Zdráv buď, tvůrče všeho života!

(Na nápěv „Trávo, trávo, trávo zelená“)

*Vánoční píseň „Osvojenců“
(slunovratu a nového pohanství)
1918*

V českém prostředí vzácná ukázka tzv. „pohanského křesťanství“, jež se po moderní Evropě rozšířilo prostřednictvím různých spolků, kroužků a sekt zejména na přelomu 19. a 20. století, v období *Fin de siècle*. Nejprve ve Francii, pak v Německu a Itálii. Také u nás jsme měli své „ariány“, blouznivce a lidové hloubavce.

Pohansky krásnou oslavu zářícího „dárce všeho života“, symbolu světla, pravdy a krásy, symbolu vítězství nad temnotou noci i temnotou utlačovatelské společnosti, symbolu nového života, jehož návrat oslavovali naši předkové po dlouhé věky, což jim církev jen přechodně nahradila svátkem narození Kristova, si zapsal Vojtěch Sotona (1868–1952), chalupník z Domanic u Luže a do své knihy *Utopie blouznivců a sektářů* ji přetiskl Milan Machovec.